

A második világháború nagyon beleszólt a sportdiplomáciába, 1942-ben és 1946-ban nem rendeztek foci-világbajnokságot. Európa romokban hevert, a nemzetközi helyzet (habár fokozódott) miatt nem lehetett vébé. Aztán a világháború befejezése után öt évvel [Brazília megrendezhette első világbajnokságát](#)

– azonban amilyen szépen indult, akkora csalódás lett a végére belőle.

Ami a menetrendet illeti, kialakítottak két négycsapatos, egy háromcsapatos, végül egy kétcsapatos csoportot. Ez volt az egyetlen olyan vb, ahol nem volt kiesős szakasz és klasszikus értelemben vett döntő sem: a négy csoport első helyezettjei körmérkőzéseken döntötték el a végső sorrendet. Ez volt az első olyan futball-világbajnokság, ahol a játékosok mezein számok szerepeltek a jobb azonosítás végett, egy játékos ugyanazzal a mezszámmal játszott a tornán, ez azóta is így van.

Az uruguayi Schiaffino egyenlített ki a brazilok ellen

Sem a magyar, sem pedig a román válogatott nem vett részt a tizenhárom csapatos világbajnokságon – nagy meglepetésre azonban ott voltak az addig távolmaradó angolok, de nagyon csúnyán leégtek. [Anglia vereséget szenvedett az Egyesült Államoktól](#) és Spanyolországtól is 1-0-ra, így kiestek az első körben. A négy csoportgyőztes Brazília, Spanyolország, Svédország és Uruguay lettek – a furcsa sorsolás szerint utóbbi csak egy meccset kellett játszson, azon pedig 8-0-ra kitömte Bolíviát.

A döntő csoportkörben úgy alakultak az eredmények, hogy az utolsó meccs előtt a házigazdáknak állt a zászló, a döntetlen is elég lett volna Uruguay ellen ahhoz, hogy elsőként legyenek. A [Maracana-stadionban](#) hivatalosan 174 (más források szerint több mint 200) ezer ember zsúfolódott össze - ez azóta is rekord.

{youtube}-_wwwwaUqQk{/youtube}

Friaca a második félidő elején volt eredményes, innentől már sétagaloppnak tűnt a meccs, ám az ambiciózus uruguayiak ezt nem így gondolták: Schiaffino a 66. percben egyenlített, majd a 79.-ben a jobbszélső Ghiggia bevágta a győztes gólt a rövid sarokba. Évekkel később interjújában mondta el, hogy a Maracanát összesen három ember tudta elcsendesíteni: **Fr**

ank Sinatra, II. János Pál pápa

, valamint ő,

Alcides Edgardo Ghiggia...

Brazíliára gyakorlatilag gyász borult (a válogatott csapat azóta nem játszik fehérben), Jules Rimet FIFA-elnök gyorsan az uruk csapatkapitányának, Varelának a kezébe nyomta a kupát, aki társaival szintén gyorsan távozott a stadionból. A gólkirály a brazil Ademir lett 8 góllal, a bronzérmet a svédek vihették haza.

A „döntő”:

1950, július 16., Rio de Janeiro, Maracana stadion, 174 000 néző, vezette: George Reader (angol)

Uruguay - Brazília 2-1 (0-0)

Uruguay: Máspoli - Gonzáles, Tejera, Gambetta - Varela, Rodriguez Andrade - Ghiggia, Pérez, Miguez, Schiaffino, Morán.

Brazília: Barbosa - Augusto, Juvenal, Bauer - Danilo, Bigode - Friaca, Zizinho, Ademir, Jair, Chico.

Gólszerzők: Schiaffino (66.), Ghiggia (79.), illetve Friaca (47.)